

[Petra Petersen.]

jeg, jeg vil sige, at den stikker, der angav ham, forlængst er løsladt. Som København havde henrettelsespladsen med gravene i Ryparken, havde alle de større byer pladser, hvor tyskerne begravede deres ofre. Vi havde også vor. På Seden strand fandt myndighederne i Odense efter krigen tyskeres ofre. Den dreng var ikke imellem. Myndighederne gav op og sagde, at de ikke kunne finde ham, men faderen fortsatte. Nat efter nat gravede han på Seden strand, hjulpet af sine arbejdskammerater, indtil han fandt sin dreng og gav drengen tilbage til moderen, d. v. s. til en grav på kirkegården.

Nu siger udenrigsministeren: vi forstår disse menneskers følelser, vi forstår deres afsky for den tyske nazisme, men vi var ikke så hårdt ramt som andre lande, brug derfor jeres fornuft; de hårdt ramte landes befolkning går ind for Tysklands optagelse i NATO. Udenrigsministeren ved godt, at det ikke er rigtigt. Han ved godt, at disse landes befolkning ikke er blevet spurgt, lige så lidt som vort lands befolkning er blevet spurgt, og han ved, at størsteparten af hans egne partifæller her i landet er imod Tysklands optagelse i NATO, ligesom hans partifæller i Tyskland er det. Men det er heller ikke rigtigt, at det er en følelssag, og at vi ikke vil bruge fornuften.

Jeg hader ikke det tyske folk, og det siger jeg i modsætning til toner, der har lydt fra folk, som hader en trediedel af jordens befolkning, fordi de har en anden plan, en anden politik, men jeg hader og frygter den tyske nazisme, der igen blomstrer i Vesttyskland. Når udenrigsministeren taler om et efterkrigstidens demokratiske Tyskland, bruger ministeren ikke sin fornuft. Enhver ved, at det, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen omtalte med ængstelse, må være det forhold, at i Vesttyskland er i dag 80 pct. af embedsmændene gamle nazister, og at de gamle Hitlergeneraler og de tyske krigsforbrydere har indtaget deres gamle pladser, og man ved, at tanken om revanche og grænseændringer stadig er aktuel blandt disse gamle Hitler-nazister.

Er det da så underligt, at vi er ængstelige? Jeg kan harnes, når jeg tænker på udenrigsministerens ord her i dag om kommunist-

nes følelser og de andres følelser. Konklusionen af ministerens tale er for mig kun, at ministeren intet forstår, intet vil forstå og intet har lært.

Imidlertid sidder der andre medlemmer i denne sal, hvis ansvarsfølelse jeg gerne vil tale til. Det er en meget, meget vigtig sag, som hvert eneste medlem må gøre op med sig selv. Jeg ved, at flere af tingets medlemmer endnu bærer et tungt ansvar fra besættelsesårene, et ansvar, som det danske folk aldrig har taget fra dem. Føj ikke en ny skændsel til det ansvar, I i forvejen bærer på. Den ængstelse, som en del af folketingsmedlemmer naturligt føler, nærer de også ved tanken om det, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristenden kaldte „vesttysk optagelse i den vestlige demokratiske familie“. Den ængstelse deles af vide kredse i det danske folk, og det danske folk slutter op om hver enkelt folketingsmand, der er modig nok til at tage sin personlige stilling, selvom denne stilling kommer til at gå på tværs af partiparoler.

Når modstandsbevægelsen i de fem besættelsesår voksede med så stor hast, når vi med rette kunne sige, at hele det danske folk deltog i kampen mod den tyske besættelse, når danske mænd og kvinder hver dag satte livet ind, når drengen, som husmandsskolens Gestapo gravede ned på Seden strand, ikke ville søge sikkerhed i Sverige, men ønskede at fortsætte kampen, var det, fordi vi alle havde det samme ønske; det, som faderen til en sådan dreng talte om ved afsløringen af monumentet på Frøbjerg Bavnehøj. Han fortalte, at før hans søn førtes til det tyske tugthus, hvor han fandt døden, skrev han til en af sine kammerater: vi længes efter at være med til at bygge et frit Danmark. Hvor kan vi dog i dag tale om et frit Danmark, når vi — for at tale med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen — skal søge tyske nazister optaget i vor familie, når de samme forhadte SSer igen får våben i hånd og danske soldater skal i våbenfællesskab med de tyskere, der dræbte deres fædre, og som dræbte en borger i Odense med ordene: han stod så belejligt.

Vi har ingen tiltro til løfter fra dette Tyskland, og vi ønsker ikke dette Tysklands beskyttelse. Hvis den højtærede udenrigsminister er så sikker på, at folket går